

”Hur lång tid?” frågar Gustav återigen.

”Vilket mirakel, hela fem minuter mindre än det var när du frågade för fem minuter sen,” utbrister jag utan att lyfta blicken från mina kort.

Han ser bara bistrare ut och fortsätter gå i sina jävla cirklar. Blanka tittar upp från sin datorskärm.

”Varför är du så nervös förresten?” frågar hon skrattandes. ”Det var ju ditt företag som skulle se till att den här stationen är tålig nog för att klara sig under testerna.”

”Och trycket från allt vatten över oss,” lägger Kalle, som sitter mittemot mig, till.

De får inget svar annat än fler ekande steg mot plåtgolvet. Sara lägger ner en hjärter dam till Anders uppenbara bedrävelse och tar det här sticket också.

”Jag tror att han är rädd för att stationen ska anfallas av en monsterfisk,” säger hon sedan.

Blanka skrattar igen och, efter att ha klickat på sitt tangentbord några gånger, påpekar att kamerorna utanför bara visar havsbotten så långt ögat når. Jag lägger en spader åtta över Kalles femma och känner mig glad att Gustav inte kan se mitt ansikte när han frågar efter klockan. Igen.

När Sara utökat sin ledning med 20 poäng och Gustav säkert gått ett helt maraton fram och tillbaka över rummet börjar mitt armbandsur pipa. Jag informerar gruppen om att den första jordbävningen kommer inom sju minuter och den andra runt två timmar senare. Vi packar undan kortleken och spänner fast oss vid våra madrasserade stolar. Sedan slår vi alla på våra datorer och mätinstrument, förutom Gustav såklart, som bara är här för att observera. Fem minuter går. Sju. I ögonvrån ser jag havsbotten skälva på kamerabilderna. En ström av data bläddrar förbi i loggen. Golvet inuti stationen börjar darra och vibrationerna förs vidare upp genom min fastnitade stol. Skakningarna blir kraftigare. Plötsligt stannar min logg trots att jordbävningen fortfarande pågår. Jag är på väg att fråga Blanka om det men inser att jag antagligen skulle bita tungan av mig om jag försökte prata. Våra ögon möts dock och jag kan se att något har gått fel för henne också. Min datorskärm flimrar till och stängs av. Lamporna går strax efteråt. Vid det här laget känns det som om mitt huvud hamnat mellan gatan och en tryckluftshammare. Världen försvinner.

Någonting väcker mig: en röst. Jag tror den kom från vänster, men jag är inte säker. Allting går bara runt trots att jag kan känna mina händer ligga stilla mot stolen. Fast jag just öppnade ögonen kan jag bara se mörker. Personen börja prata igen men jag kan inte fokusera nog för att lyssna, så jag känner mig fram till spännet och knäpper loss mig från stolen. Efter en stunds yrsel börjar jag gå. Jag hinner två eller tre steg i mörkret innan min fot slår i något och jag faller.

”Jävlar! Vad hände?” hör jag personen ropa.

Nu är jag ganska säker på att det är Blanka som pratar med mig.

”Snubbla,” säger jag medan jag reser mig. ”Jag tror min klocka gick sönder.”

Anders, som nyss måste ha vaknat till, påpekar från mörkret att vi har större problem än så.

”Finns det något sätt att få igång lamporna, tror ni?” frågar han sedan.

”Som vadå? Det kan nog bara Gustavs elektrikerkillar göra, men de är inte här,” säger jag medan jag trevar mig fram i mörkret. ”Finns det inga ficklampor här? Det måste det väl?”

”Det borde finnas i något av utrustningsskåpen,” säger Blanka. ”Men jag vet inte vilket.”

”Någon som vet hur man tar sig dit då?” frågar jag.

”Korridoren borde vara någonstans till höger. Min höger alltså. Din vänster,” svarar Anders.

”Jag fattar,” säger jag och går mot hans röst.

Jag hittar dörrkarmen och känner mig försiktigt framåt genom korridoren på andra sidan tills jag hittar skåpen. Jag börjar med det översta högra skåpet och rotar igenom det. När jag inte hittar det jag söker arbetar jag mig systematiskt vidare. Till slut, efter att ha vräkt ut säkert hälften av skåpens innehåll på golvet, känner jag den välbekanta formen av en ficklampa. Jag slår på den och måste blunda en stund för att inte bländas av det kraftiga ljuset.

Efter att ha kollat igenom resten av skåpen återvänder jag till de andra med ytterligare tre ficklampor. Sara och Gustav verkar ha vaknat till lite medan jag var borta, men jag måste lysa Kalle i ansiktet för att han ska reagera. Han kniper ihop ögonen och blinkar en stund innan han knuffar undan lampan med handen och säger åt mig att sluta. Sedan verkar han komma ihåg jordbävningen, knäpper loss sig och reser sig hastigt. Han finner Gustav med blicken.

”Vad fan var det där?” frågar han. ”Vad hände?”

Gustav ryggar tillbaka och utbrister att han inte vet.

”Lugna ner dig lite,” säger Sara till Kalle. ”Någonting gick fel, helt enkelt. Det vi borde fokusera på är vad vi ska göra nu.”

”Okej, först och främst: det finns ingen ström. Vad betyder det?” frågar Anders när vi satt oss ned runt bordet.

”Lamporna och datorerna fungerar inte. Inte heller hissen upp till ytan,” svarar Gustav. ”Renaren kommer vara avstängd, men vi har i alla fall nog med luft i tuber för ett par dar.”

”Spelar ingen roll,” påpekar Sara. ”Vi skulle redan vara härnere ett par dar. Då får vi slut på luft innan de inser att något är fel.”

”Förresten, är det någon som har en klocka med sig?” frågar jag. ”Min pajade.”

Alla skakar på huvudet och Kalle säger:

”Nä. Jag brukar bara kolla på min mobil, men den behövde man lämna däruppe,” medan han slänger en anklagande blick på Gustav, som skyller på företagsregulationer. ”Dessutom är väl vad klockan är inte så viktigt just nu.”

”Jo, för det är vårt enda sätt att veta när den andra jordbävningen kommer,” fortsätter jag. ”Vi har ju ingen aning om hur länge vi var utslagna.”

”Finns det inga jävla bra nyheter?” utbrister Kalle. ”Hur fan hamnade jag i allt det här?”

”Okej, som Sara sa förut, tagga ner lite,” säger Anders. ”Vi måste helt enkelt se till att någon får reda på att strömmen gått så kan de rädda oss.”

”Hur då då? Sätta en lapp i en flaska och få den att flyta till ytan?” frågar Blanka.

”Skulle aldrig funka, flaskan kommer spolats bort och flyta upp på fel ställe,” svarar jag.

”Jag var ironisk,” muttrar hon.

”Någon måste klättra upp på utsidan av hisschaktet,” säger Anders.

”Med alla metallstöttor runt om blir det faktiskt nästan som en stege,” berättar Gustav, till synes upplivad av idén.

”En sjuhundra meters stege,” påpekar Kalle. ”Men då blir frågan: vem går?”

”Vi måste slumpa det,” säger jag och tar fram kortleken ur bordslådan, plockar ut alla spader och lägger dem i en hög som jag blandar. Sedan ger jag ett kort till varje person.

”Innan vi vänder på korten, hur många kan vi skicka upp?” frågar jag.

”Vi har bara två tuber som räcker för en sådan klättring. Men varför ska vi skicka fler än en?” frågar Gustav.

”För att ge så många som möjligt en bättre chans att klara sig,” säger jag och märker att Kalle blir lite blekare.

”Men utan ström kan vi väl inte använda luftslossen,” påpekar Sara.

”Dörrarna kan öppnas manuellt,” säger Gustav. ”Vi kan bara inte pumpa ut vattnet sen.”

”Men kommer inte vattnet krossa vem det nu är som öppnar dörren?” fortsätter Sara.

”Då öppnar vi den bara lite så allt vatten inte kommer samtidigt,” säger Anders.

”Tveksamt. Men vi har väl inget val,” säger Gustav. ”De som inte går får i alla fall vänta tills luften härinne blir dålig och sen klara sig på de mindre tuberna. Är vi överens?”

När alla nickar vänder vi på korten. Sara, som alltid verkar ha tur med kort, fick det högsta: kungen. Kalle fick knekten, som var näst högst i gruppen. Blankas fyra faller till bordet när hon reser sig. Hon mumlar något om att fixa dykardräkterna innan hon går iväg i mörkret. Anders lägger ner sin tvåa, plockar upp en av ficklamporna och följer med henne. Vi andra sitter kvar en stund innan vi också reser oss. Sara och Kalle följer efter Anders medan jag och Gustav går till luftslossen. Vi fattar tag i dörrens runda handtag och vrider tillsammans upp det tunga låset. På den motsatta sidan av kammaren innanför finns en kraftig skjutdörr.

Efter ett tag kommer de andra också. Sara och Kalle har på sig dykardräkter och endast deras ansikten är synliga genom visiret.

”Skjut dörren så långsamt ni kan åt sidan tills vatten börjar rinna igenom. Öppna den inte tills hela kammaren är fylld,” uppmanar Gustav dem båda. ”Och knacka på dörren när ni är klara.”

Sara och Kalle nickar och slår på lamporna i sina dräkter innan de går in i kammaren.

”Oroa er inte,” säger Sara. ”Vi klarar oss.”

Jag, Gustav, Blanka och Anders stänger dörren. Vi väntar. Och väntar. Sedan hörs ett ljud som påminner mig om en högtryckspruta. Det låter högt. För högt. Gustav börjar vandra fram och tillbaka. Blanka ser sig nervöst omkring. Anders verkar lugn. Jag stirrar bara på dörren och hoppas.

Det blir tyst. Inga knackningar kommer. Jag börjar räkna sekunder. Vid 37 hörs en bankning från insidan av kammaren. Gustav stannar till och Blankas ansikte spricker upp i ett leende. Anders knackar tillbaka för att visa att vi hört.

”Hörni,” säger han. ”Vi kommer bli räddade.”

”Det kommer ta ganska lång tid för dem att klättra upp. Nån som vill spela kort?” frågar jag.

”Först borde vi förbereda våra dräkter för när luften tar slut,” säger Gustav.

”Fixa ni det,” säger jag. ”Jag blandar under tiden.”

Efter två omgångar frågar Blanka om vi borde ta på oss dräkterna. Jag håller med om att luften är lite kvav men Anders tycker inte det är så illa än. Vi fortsätter spela och luften blir sämre och sämre. Några omgångar senare säger Blanka plötsligt:

”Luft. Jag måste ha luft. Dykardräkter. Nu.”

Jag och Anders instämmer och vi tar alla på oss dräkterna. Jag slår på de inbyggda lamporna i dräkten och lägger min ficklampa på bordet. Blanka andas väldigt snabbt.

”Hyperventilera inte,” säger Anders till henne. ”Då använder du mera luft. Lugn.”

Hon börjar andas jämnare. Vi väntar lite innan vi sätter oss ned och börjar spela igen. Plötsligt kan jag känna min stol darra.

”Den andra jordbävningen!” utbrister jag och vräker mig upp.

Vi springer mot de madrasserade stolarna men Anders ramlar i sin klumpiga dräkt. Hans huvud smäller mot bordskanten. När Gustav vänder sig om fattar jag tag i hans hand och släpar honom med mig mot stolarna. Vi kastar oss ned i dem medan rummet börjar skaka. Ingen av oss svimmar den här gången men Anders ligger orörlig och slås om och om igen mot golvet av skakningarna. När jordbävningen bedarrat skyndar jag och Gustav oss fram till honom. Vi lyfter upp honom på bordet och vänder honom på rygg. Genom visiret kan jag se blod täcka hans vänstra ansiktshalva.

”Jävlar,” är allt jag får fram.

”Det finns inget vi kan göra,” säger Gustav. ”Vi får bara vänta på hjälp.”

”Om någon ens kommer,” fräser Blanka.

Jag orkar inte svara utan sätter mig på en av stolarna och väntar. Tiden flyter skata förbi tills Gustav vinkar med handen framför mitt ansikte och säger att vi måste byta tuber snart. Vi går till förrådet medan Blanka stannar med Anders. Det finns endast sju tuber kvar i skåpet.

”Vi tar det sen,” säger Gustav. ”Vi blir nog räddade innan vi kommer dit ändå.”

När vi kommer tillbaka ligger Anders på golvet. Blanka står över honom och drar i lufttuben som sitter fast i hans dräkt.

”Vad håller du på med?!” skriker jag och släpper tuberna jag håller i händerna.

”Han kommer dö ändå!” skriker Blanka tillbaka. ”Sara och Kalle är säkert döda redan. Jag behöver luften mer!”

”Blanka,” säger Gustav. ”Släpp honom.”

När han går närmare ger Blanka ifrån sig ett skrik och knuffar ner honom på marken.

”Du slösar min luft,” säger hon och slår Gustavs hjälm mot golvet.

Innan hon kan göra det igen kastar jag mig fram och tacklar undan henne, men hon reser sig och slår mig så jag faller. Sedan börjar hon sparka Gustav. När jag sätter mig upp känner jag något vid mitt ben. Det är min ficklampa. Jag fattar tag i den och börjar vackla fram mot Blanka. När hon springer fram emot mig slår jag ficklampan allt vad jag har mot visiret på hennes dykardräkt. Hon skriker till och griper tag i min vänsterarm men jag drämmer till hennes visir igen. Hon klöser med händerna över sitt spräckta, läckande visir och fortsätter skrika medan hon faller till golvet. Till slut blir skriken ett jämrande. Ljudet av luften som pyser ut ur hennes dräkt fyller mina öron medan hon dör.